

Søren Søndergaard (EL):

Nu har venstrefløjen jo ikke godkendt våbensalget til Irak i modsætning til den regering, som hr. Anders Fogh Rasmussen var en del af. Men hr. Anders Fogh Rasmussen, undskyld, statsministeren har måske fortrængt den danske regerings medansvar for den irakiske diktators forbrydelser?

Men det kan vi jo tage en anden gang, det kunne vi også have taget på den høring, hvis statsministeren ellers ville have svaret og ikke var gået, da statsministeren havde holdt sin tale. Vi kunne også lave noget nyt i spørgetiden her, der hedder spørgetid til venstrefløjen – meget interessant. Vi kan også diskutere det på næste onsdag.

Men det er sådan set ikke det punkt, vi er i gang med, vil jeg gerne sige til statsministeren. Det punkt, vi er i gang med, er, at der bliver stillet nogle spørgsmål til statsministeren, og vi opfordrer bare statsministeren til at forsøge at svare.

Kl. 13.30

Statsministeren siger: Jeg kender ikke den australske begrundelse for at gå i krig i detaljer. Fint nok, det respekterer jeg. Så lad os lade være med at få den i detaljer. Lad os bare få nogle få hovedpunkter.

Hvor adskilte den australske begrundelse sig fra at gå i krig fra den danske?

Statsministeren har haft 3-4 dage til at forbedre det her og en hær af embedsmænd. Det må være muligt for statsministeren at besvare et så simpelt spørgsmål.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har svaret på det spørgsmål, der er stillet om den behandling, der var af et mistillidsvotum i det australske parlament. Det, jeg så blot fastslår, er, at den danske regerings og Folketingets flertals begrundelse for at gå med i krigen mod Saddam Hussein, var Saddams Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Der er det, at jeg hele tiden må vende tilbage til, at venstrefløjen forsøger at snakke udenom, at hvis man havde lyttet til venstrefløjen, så sad Saddam Hussein stadig i Bagdad, og den irakiske befolkning var pint og plaget af økonomiske sanktioner.

Er det virkelig det alternativ, venstrefløjen vil stille op? Det er det, hele denne her diskussion drejer sig om. Det er så nemt at kritisere os, som måtte træffe en besværlig beslutning. Men alternativet, hvis man havde fulgt venstrefløjens råd,

var, at Saddam Hussein stadig var ved magten, den irakiske befolkning undertrykt af Saddam Hussein og pint og plaget af internationale, økonomiske sanktioner. Det er kendsgerningen.

Ole Sohn (SF):

Det er fantastisk, at statsministeren kommer med en anklage mod FN's Sikkerhedsråd, for FN's Sikkerhedsråd var jo netop ikke enig i, at der skulle gribes ind militært, sådan som USA med støtte fra Danmark gjorde.

Jeg synes da, at det er meget interessant, når man bruger den samme form for argumentation hele vejen rundt, og man også i det australske parlament har diskuteret spørgsmålet om masseødelæggelsesvåben, at statsministeren så nu forsøger at løbe fra de argumenter, som statsministeren er kommet med undervejs.

TV-avisen søndag på DR1 viste jo klippet med statsministeren, hvor man ikke alene henviste til fortiden, men faktisk også til statsministerens svar på spørgsmålet om, hvorvidt Irak har masseødelæggelsesvåben. Hertil svarede statsministeren: Det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved.

Det var nøjagtig det samme, der skete for den australske premierminister, så der er jo en påfaldende sammenhæng i argumenterne, også i et forsøg på at løbe fra de argumenter, der er brugt for at bryde FN's Sikkerhedsråds resolutioner.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg løber ikke på nogen som helst måde hverken fra, hvad jeg har sagt, eller de argumenter, jeg har brugt: Men så skal man jo også citere mig korrekt. Det har jeg redegjort for flere gange i dag. Lad mig så fastslå igen. Det er jo FN's Sikkerhedsråd, som enstemmigt i november 2002 fastslår, at Iraks krænkelse af sikkerhedsrådsresolutioner og spredning af masseødelæggelsesvåben og langtrækkende missiler udgør en trussel mod international fred og sikkerhed.

Det er ikke bare noget, jeg har stået og sagt. Det har FN's Sikkerhedsråd fastslået i enstemmighed så sent som i november 2002.

Jeg må sige, at jeg overhovedet ikke synes, at venstrefløjen forholder sig til det, der er den praktiske virkelighed, nemlig at ifølge en meningsmåling offentliggjort for nylig, foretaget af BBC, mener et flertal af den irakiske befolkning, at invasionen var rigtig. Det mener 48 pct., 39 pct. var imod. 57 pct. er af den opfattelse, at deres tilværelse er bedre nu end før krigen, og 71